


# Přemysl Votava: Byla poslední z přeživších

 infokurýr.cz/n/2024/10/01/premysl-votava-byla-posledni-z-prezivsich

kurýr

1. října 2024

**27. září zemřela v Lidicích Jaroslava Skleničková, rozená Suchánková. Bylo jí 98 let. Ta zpráva by neměla zapadnout.... Byla poslední přímou pamětnicí lidické hrůzy. Jméno Lidice obletělo před 82 lety svět, po 2. světové válce státníci všech zemí světa kladli věnce, Lidice byly součástí diplomatického protokolu. Ve školních učebnicích měly Lidice svou kapitolu. Zapomínáme, nebo spíše máme zapomenout na tento německý zločin.**

Lidice, Ležáky, ale i další místa připomínají statečnost často dnes již neznámých hrdinů. Pro mládež pracně vyrábíme mediální hrdiny, přitom ti skuteční a skromní hrdinové stojí často vedle nás. Jedním z nich byla i Jaroslava Skleničková...

Lidice, malá hornická obec na Kladensku, se stala před 82 lety záminkou k odplatě za zdařilý atentát na R. Heydricha. Nebyl jediný důkaz o zapojení obyvatel Lidic do atentátu. 10. června 1942 při německé selekci obyvatel Lidic se zde rozhodovalo mezi smrtí a životem. Stačilo někdy jen pár týdnů v rodném listě... Té dívence jménem Jaroslava bylo tehdy 16let, a to rozhodlo, že byla zařazena mezi ženy, měla štěstí v neštěstí.

Její milovaný tatínek Jaroslav Suchánek byl mezi 173 muži, kteří byli zavražděni u zdi Horákova statku. Děti z Lidic, jen o trochu mladší než Jaroslava, postihl krutý německý trest, většina ze 107 dětí byla usmrcena v pojízdných plynových komorách v Chelmu. Lidické ženy byly převezeny do koncentračního tábora Ravensbrück, mezi nimi i 16letá Jaroslava, její starší sestra Miloslava a maminka Anna.

Lidice byly vykradeny, následně vypáleny a srovnány se zemí. Jaroslava obdržela táborové číslo 11788, v bloku bylo 600 žen, třípatrové kovové postele, dvanáctihodinová pracovní doba o

polévce, kávové náhražce a 200 gramech chleba. Šila oblečení pro vojáky.

O přežití v táboře rozhodovala náhoda. Z 203 lidických žen se domů vrátilo 143, mezi těmi šťastnějšími byla i Jaroslava, její sestra a maminka, všechny přežily koncentrační tábor i pochod smrti. Osvobození přišlo s příjezdem sovětské armády.

10. června 1945 se konala v Lidicích velká národní trýzna, z tribuny promluvil prezident Beneš. Pod tribunou seděly všechny ženy, před nimi společný hrob jejich otců, manželů, synů...

Svůj životní příběh a vzpomínky na tyto události vložila Jaroslava Skleničková do dvou knížek „Jako chlapce by mě zastřelili“ a „Vzpomínky mne stále tíží“. Obě se staly odkazem pro příští generace. Do posledních svých let jezdila po školách, dělala besedy, psala své vzpomínky.

Před několika lety jsem stál u pomníku 82 lidických dětí, místo na které nezapomenete... Každé ze zavražděných lidických dětí mělo svůj život před sebou, své sny i svá přání.... Slzy vyvolávají jejich poslední dopisy před smrtí, jsou zoufalou prosbou o pouhý kousek chleba...

Lidice, kolik z nás bylo na tomto místě?

Přemysl Votava

